

Ο Θανάσης Χειμωνάς καθρεφτίζει τον θολό ψυχισμό των 30άρηδων

Τα βουβά αισθήματα σκοτώνουν κατά λάθος

Στο καινούργιο αφήγημα του Θανάση Χειμωνά, δύο νεαροί έλληνες φίλοι και μια όμορφη Γαλλίδα εμπλέκονται σε μια ερωτική ιστορία με τραγική και άληξη.

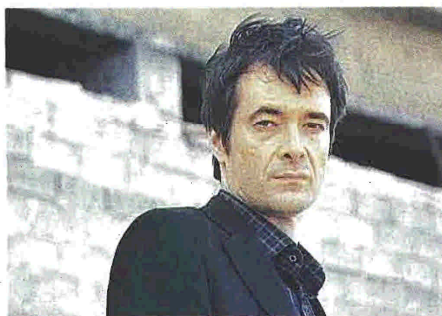

Γράφει ο Ευριπίδης Γαραντούδης

Αν και στη σελίδα τίτλου του χαρακτηρίζεται μυθιστόρημα, το νέο αφήγημα του Θανάση Χειμωνά έχει μάλλον τον μικρό αριθμό σελίδων και το περιορισμένο χωροχρονικό πλαίσιο της ιστορίας μιας νουβέλλας.

Ο τριαντάχρονος Γιάννης Πρίνιπης, που ζει μόνος στην Αθήνα χωρίς να εργάζεται, καθώς διαχειρίζεται μια μικρή περιουσία που κληρονόμησε από τους γονείς του, δέχεται ξαφνικά την επίσκεψη της συνομηλικής του Γαλλίδας Νικόλ Ντυράν. Ο Γιάννης είχε γνωρίσει και ερωτευτεί τη Νικόλ πριν από οκτώ χρόνια. Εκτοτε, αφού ύστερα από έναν χρόνο χάρισαν, είχε χάσει εντελώς τα ίχνη της. Ο Γιάννης, που φιλοξενεί τη Νικόλ στο σπίτι του, μαθαίνει ότι εκείνη δεν ήρθε στην Αθήνα για τον ίδιο, αλλά για να συναντήσει έναν γάλλο διπλωμάτη, τον Ζακ, με τον οποίο είχε σχέση και παραμένει ερωτευμένη μαζί του. Αφού η προσπάθειά της να επανασυνδεθεί με τον Ζακ ναυαγεί οριστικά, στη συνέχεια η Νικόλ γνωρίζει, σε μια επίσκεψη στην Επίδαυρο, τον Θεόδωρο, στενό φίλο του Γιάννη. Η Νικόλ και ο Θεόδωρος ερωτεύονται αμέσως η γυναίκα εγκαταλείπει το σπίτι του Γιάννη και ακολουθεί τον νέο σύντροφό της στο νησί της καταγωγής του, όπου γνωρίζει την οικογένειά του. Η Νικόλ και ο Θεόδωρος αποφασίζουν να παντρευτούν. Καθώς η Νικόλ επιστρέφει μόνη της με πλοίο από το νησί στην Αθήνα, συναντά τον Γιάννη που την παρακολουθούσε κρυφά και παραμένει αθεράπευτα ερωτευμένος μαζί της. Αυτός της ζητά να επιστρέψει κοντά του και σε μια στιγμή παραφοράς την ρίχνει από το κατάστρωμα του πλοίου στη θάλασσα.

Λίγες ημέρες αργότερα, οι δύο φίλοι και κρυφοί αντίπαλοι, ο Γιάννης και ο Θεόδωρος, συναντιούνται σαν να μην είχε συμβεί τίποτε και επισκέπτονται ένα στριπτιζάδικο. Ο Θεόδωρος πιστεύει ότι η Νικόλ τον εγκατέλειψε, καθώς και ο Γιάννης του λέει ότι μάλλον

Δώδεκα χρόνια μετά την εμφάνισή του στα γράμματα, ο Θανάσης Χειμωνάς στο έκτο του βιβλίο μιλά για τη σημερινή νεολαία που είναι εγκλωβισμένη σε μια κοινωνική πραγματικότητα που νοθεύει τα αισθήματα και μηδενίζει τα ηθικά κίνητρα των πράξεων

έφυγε για τη Γαλλία. Το επόμενο πρωί ο Γιάννης, μη αντέχοντας τις τύψεις για τον φόνο, αυτοκτονεί με το περιστρόφο που κληρονόμησε από τον πατέρα του.

Στο *Δεν την αγαπάω πια* αναπτύσσεται μια σύγχρονη ιστορία σχέσεων με δραματική κορύφωση (τον φόνο εν βρασμώ ψυχής) και έκβαση (την αυτοκτονία του κεντρικού ήρωα). Κινητήριος μοχλός της μια μοιραία γυναίκα που, με την αφορμιαστική ομορφιά, τον χασοκό ψυχισμό και την ακαταλόγηστη συμπεριφορά της γίνεται η ρίζα του κακού που παρασύρει και την ίδια. Από αυτήν την απο-

ψη, δεν είναι τυχαίο ότι τα τρία πρόσωπα αυτού του σύγχρονου δράματος, ο Γιάννης, ο Θεόδωρος και η Νικόλ, παρακολουθούν στο θέατρο της Επίδαυρου παράσταση της *Μήδειας* του Ευριπίδη, στη μετάφραση του Γιώργου Χειμωνά, από την οποία η Νικόλ δεν καταλαβαίνει τίποτα. Αλλά ο δραματικός χαρακτήρας της ιστορίας αποφορτίζεται χάρη στη γοργή εκτύλιξη της πλοκής, εστιασμένος κατά βάση σε καθημερινά περιστασιακά, και στον αποδραματοποιημένο λόγο, με πολύ συχνή χρήση του «κινηματογραφικού» διαλόγου των προσώπων.

Ανερμάτιστη γενιά

Ο συνδυασμός μιας καθημερινής, φαινομενικά ασήμαντης ιστορίας που κορυφώνεται και τελειώνει με δραματικό τρόπο, φαίνεται να οφείλεται στην πρόθεση του Θανάση Χειμωνά να γράψει ένα αφήγημα-καθρέφτη του θολού ψυχισμού των σημερινών νέων, εγκλωβισμένων μέσα στη σύγχρονη ελληνική κοινωνική πραγματικότητα που νοθεύει τα αισθήματα και μηδενίζει τα ηθικά κίνητρα των πράξεων. Πρόκειται, λοιπόν, για ένα αφήγημα με θέμα την ανερμάτιστη γενιά του Χειμωνά. Ο σκοτεινός κι αδιέξοδος έρωτας, η συντριπτική αίσθηση της μοναξιάς, το διαλυτικό αίσθημα του κενού, είναι βασικά γνωρίσματα και των πέντε παλαιότερων βιβλίων του, από το *Ραμόν* (1998) μέχρι τη *Ραμόλα επιδεινωσι* (2008).

Θανάσης Χειμωνάς
ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΑΩ ΠΙΑ
ΕΚΔ. ΠΑΤΑΚΗ 2010,
ΣΕΛ. 114